

La residència per a universitaris més gran de Tarragona compleix deu anys

L'any 2009 se sotmetrà a una reforma per millorar les instal·lacions, en què hi viuen 155 estudiants, la majoria de la URV

N. SERRET / Tarragona
● La residència universitària Sant Jordi de Tarragona ha arribat al seu desè aniversari després que el centre signés, l'any 1998, un conveni amb la Universitat Roví-

ra i Virgili per començar l'activitat en qualitat de residència universitària i rescatés d'aquesta manera el que havia estat un alberg de joventut en decadència. Actualment té una capacitat màxima per a 175

persones, tot i que aquest curs hi viuen 155. La major part –el 60,50%– són d'algun punt de Catalunya, mentre que la resta són d'altres comunitats i de fora de l'Estat. Durant l'acte de celebració, abans de les

festes, Thierry Igonine, que és director general de Resa, l'empresa que gestiona el centre, va avançar que el consell d'administració ja ha aprovat la reforma de la residència, que començarà l'any que ve.

En espera de l'acord al qual han d'arribar la URV, l'Ajuntament i la Generalitat per a la construcció de pisos universitaris prop del campus de Sescelades, la residència Sant Jordi és l'única que ara acull el major nombre d'estudiants universitaris a Tarragona; 155, segons va dir el seu director durant la celebració dels deu anys, el 90 per cent dels quals estudien a la URV. Més del 60 per cent són d'alguna de les quatre demarcacions de Catalunya, la primera de les quals, Tarragona. A més, vuit alumnes són de les Illes i nou més d'Alacant, mentre que tretze són d'altres països. Més de la meitat fan el primer curs de llicenciatura o de màster: en biotecnologia, infermeria, magisteri, psicologia, enginyeria industrial i publicitat i relacions públiques, entre les més escollides. L'objectiu de la URV, segons Xavier Farriol, que n'és vicerector d'organització i de recursos, és «triplicar l'oferta actual» de residències, amb l'obertura de pisos d'estudiants a Tarragona, però també a Reus, on els tràmits estan més avançats i «potser en un futur a Tortosa». Mentre s'espera que es resolguin aquestes mancances, Resa –l'empresa que gestiona la residència Sant Jordi– ja ha aprovat reformar-la per «donar viabilitat a la residència a llarg termini», segons va explicar el seu director general, Thierry Igonine. De fet, la residència ja va suposar la rehabilitació del que era un alberg de joventut. El director de la residència va explicar que en el fons es tracta «d'un pis d'estudiants compartit» i ara va aprofitar per desvetllar-los «un secret per a la convivència: no voler canviar l'altre», i dues regles per a la vida: «La regla general diu que tothom aconseguix el que es proposa i la regla particular diu que més o menys tothom és una excepció a la regla general.»

«Surt més a compte que un pis»

● Marc Jordà portava, el dia de la celebració oficial dels deu anys de la residència Sant Jordi, una samarreta de color taronja en què hi deia «Staff, Junta de Veterania». És, doncs, dels veterans, ja que fa quatre anys que viu al centre, des que va arribar d'Almenat a Tarragona, per estudiar enginyeria química. Lluny de plantejar-s'ho seriosament, Marc Jordà no pensa anar a viure en un pis, perquè ha trobat la seva colla d'amics a la residència: «Som cinc o sis que ja fa quatre anys que estem aquí» i s'han fet el lloc seu: «Comparteixo habitació amb un noi de Tortosa, ens l'hem adequat al nostre gust, hi hem posat una nevera, un televisor...». La residència, doncs, li ha servit per conèixer gent i recorda que el primer dia «estava sol, no coneixia ningú», però «ràpidament fas amics si en tens ganes perquè, llevat d'algun grup, tothom ve sol, i la convivència és genial». A més, li ha servit també per fer amistat amb persones que viuen just a cinc quilòmetres del seu poble i s'han trobat precisament a Tarragona.

Marc Jordà fa quatre anys que viu a la residència. / J.F.

Marc Jordà gairebé només hi veu avantatges, en l'estada en una residència, perquè «et fan el menjar, et netegen l'habitació...» i «potser és més car que un pis, però si calcules tot això, et surt a compte». A més, assegura que «si la residència està bé és per la llibertat que tens, ja que et donen les claus i hi entres i en surts quan vols». Això sí, has de respectar l'horari dels àpats. Precisament sobre el menjar en Marc té una petita queixa, perquè afirma que «sóc una persona que menjo molt i no tinc gaires manies, però de vegades la quantitat de menjar que et serveixen no és la que voldries».

Marc Jordà gairebé només hi veu avantatges, en l'estada en una residència, perquè «et fan el menjar, et netegen l'habitació...» i «potser és més car que un pis, però si calcules tot això, et surt a compte». A més, assegura que «si la residència està bé és per la llibertat que tens, ja que et donen les claus i hi entres i en surts quan vols». Això sí, has de respectar l'horari dels àpats. Precisament sobre el menjar en Marc té una petita queixa, perquè afirma que «sóc una persona que menjo molt i no tinc gaires manies, però de vegades la quantitat de menjar que et serveixen no és la que voldries».

«Fem que se sentin com a casa»

● Miquel Àngel Garcia és possiblement un dels treballadors de la residència que es coneix més els estudiants que hi viuen, perquè és qui els veu cada dia. És el conserge de la residència des de ja fa quatre anys, però fins aleshores no havia treballat «en l'àmbit educatiu», tot i que afirma que s'hi sent a gust i s'hi troba «molt bé».

Més enllà de la seva tasca com a conserge, Miquel Àngel s'encarrega de fomentar les bones relacions a la residència,

Miquel Àngel Garcia és el conserge. / J.F.

procurant que «l'ambient hi sigui familiar i perquè se sentin com a casa». En certa manera, fa de psicòleg, o, com a mínim, escolta tothom qui ho necessita o els que «tenen ganes de parlar o expressar emocions.» De fet, el conserge encara manté una bona relació amb antics residents que vénen a visitar-lo. Tot i que les coses positives predominen, afirma, però, que als estudiants «els costa complir certes normes que són pel bé de tothom».

Més enllà de la seva tasca com a conserge, Miquel Àngel s'encarrega de fomentar les bones relacions a la residència,

«La residència és un punt de referència, sobretot si ets de fora»

● Lindsay Ryan ha vingut aquest curs a Tarragona per estudiar el màster de dret ambiental que ofereix la URV. Va ser pràcticament la primera alumna de la residència, enguany, i assegura que està molt contenta del que hi ha trobat. Amb tot, ja ha començat a buscar pis, perquè amb els vint-i-set anys que té i després d'haver viscut sola a Costa Rica, on treballava en una empresa d'energies renovables, «trobo a faltar privacitat». La residència li ha servit per adaptar-se més ràpidament perquè assegura que «no és fàcil canviar d'entorn», per això ha estat «un bon punt de referència, tant cultural com per entendre com funciona Tarragona».

La seva habitació està ubicada en una ala en què

Lindsay Ryan és estudiant de màster de la URV. / J.F.

hi ha d'altres estudiants de màster, entre els quals una noia d'Equador a qui li van atorgar la mateixa beca que té Lindsay. Entre les dues «hi ha hagut bona química, perquè ens vam trobar en la mateixa situació». Això ha fet que hi hagi hagut «un bon acompanyament». A més, assegura que s'ha integrat perfectament, sobretot perquè «la gent és més càlida del que m'esperava, ja que es parla molt del tipus català», però «he trobat gent molt maca, des de la dona que neteja fins als companys del màster». Arribar a un país nou comporta adaptar-se a algunes diferències, sobretot pel que fa als hàbits. El que més ha notat la Lindsay són les diferències pel que fa a l'hora dels àpats, tant l'esmorzar com el sopar, que al seu país s'acostuma a servir a les sis del vespre, i aquí, en canvi, pot ser a les deu. L'hora de sortir també és diferent, perquè «a Costa Rica se surt molt més aviat, però m'estan contagiant l'energia», assegura. Els horaris fan que «el dia se'm faci més llarg, tot i que el temps em passa més de pressa.»